

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Η εκρήξεις του μακαριτη Κανελλίδη. Η επανάστασις που δεν έγινε. Ο Κολοκοτρώνης κ' η Αχλαδοκαμπιτισσες. Γυναικες μιὰ φορά! Ένας πανέμορφος ήρωας του 21. Η εθνική εστία επί 'Οθωμαν. Ο ενθουσιασμός μιὰς Αττικής δεσποίνης. Ο υπηρέτης Γερμανός κ' ο άκαπιτητός συγγενής του. Τι θέσι ήθελες. Η χαριτωμένη απάντησις του Γερμανού, κτλ.

Ο μακαριτης Πέτρος Κανελλίδης, ιδιοκτήτης και διευθυντής των «Καυρών», έκανε κάποτε σφοδρή αντιπολίτευσι κατά της τότε κυβερνήσεως του Δηληγιάννη.

Ένα πρωί, μάλιστα, οι «Καυροί» εξεδούθησαν με άρθρο επαναστατικό. Το ίδιο βράδυ ξαφνικά ήλθε φωτιά κάπου μαγαζιά στην όδον Εδριπιδου — εκεί κοντά ήσαν και τα γραφεία των «Καυρών» — και άκουστησαν πιστολιές. Την ώρα εκείνη ο Κανελλίδης υπαγόρευε το νέο άρθρο του για την επομένη. Μόλις άκουσε λοιπον τις πιστολιές, πεταχτηκε άμεσως και φώναξε συρκατηνήμες :

—Ήτανε δομιά !... Ήτανε πάρα πολύ δομιά !...
Ο μακαριτης είχε νομίσει, άνωστατες τις πιστολιές, πως το δομιά του άρθρου προλάβαινε.....επανάστασι !

Όταν άρχισε η Ελληνική Επανάστασις, ο Κολοκοτρώνης παρηγοιει στον Αχλαδοκάμπο να του φέρουν τροφές για τους στρατιώτες του και πηγαν και τους.....παράδοσαν, άνδρες και τρόφιμα, στον Κολοκοτρώνη, λέγοντάς του :

—Νά τους άνδρες μας, κ' ο Θωδωράκη, να τους πάρης στον πόλεμο, κ' αν δεν εινε παλληκάρια, να βγάλουν τ' άμματα και να τα φορέσουμε μις !...

Όταν, στις 12 Ιανουαριου του 1822, σκοτώθηκε ο Ηλίας Μαυρομάχης, στον Άνεμόμυλο, κοντά στα Σούρα της Ενδοιας, και οι Τούρκοι πήγαν το κεφάλι του στον Όμηρ Μπέη, τον Καρσινλί, αυτός κούτταξε καλά-καλά το μαυρομάχισαν πρόσωπο του ήρωου, που ήταν ωραίο παλληκάρια και στον άνθ της νεότητός του, κούτταξε τα μαυρά του τα μαλλιά, και ειπε, με μεγάλη λύπη :

—Κρίμα στον άνθρωπο !...

Όταν για πρώτη φορά, κατ' απόφασιν του βασιλέως Όθωνος, κούτταθηκε η 2η Μαρτίου στην Αθήνα, στα 1838, κατέβησαν αντιπροσωπειές από όλα τα χωριά της Αττικής, με τις σημαίες τους, που η περισσότερες ήσαν οι ίδιες σημαίες των άγωνιστών κατ' την Επανάσταση του 1821, όπως και οι περισσότεροι των αντιπροσωπίων ήσαν οι ίδιοι οι άγωνισταί.

Όταν τελείωσε η δοξολογία και χύθησαν οι βασιλείς, που φορούσαν την εθνική στολή, στα προσωαία άνάκτορα, ακολουθούσαν πίσω και η αντιπροσωπειές, με τα λάβαρα και τις σημαίες τους, τις άποίες έδωσαν μιρός στην είσοδο των ανακτόρων και άρχισαν να χορεύουν στην πλατεία.

Τότε έγινε κάτι, που θυμίζει την άρχαία Σπάρτη. Η Αθηναία οικοδέσποινα Λέκκα, που κούτταξε με τον άλλο κόσμο

εινε άφρατα να γυριζή εδω κ' έκει έλευθερος στον κόσμο. Όταν όμως άδοχιση η 2η Μαρτίου, για σκεφθήτε... Νά μενη τοπαλλάκκαρο καινεις, να κατεβή γεροντοπαλλάκκαρο στον τάφο.

—Α, ναί ! έκανε ο Σατανάς με άκουη μεγαλύτερη πονηρία, τάχα πως τα λόγια της χήρας τον είχαν βάλει σε στοχασμούς. Και η Μάρθα άπετόλημσε πειά να πη έ,τι ειχε από άφες όλόκληρες σχεδιάσει:

—Γι' αυτό, αγαπητή κύριε, να τό σκεφθήτε, όσο δεν εινε άκόμα άργά !

—Λοιπον, έλεγε την ίδια στιγμη ό Φάουστ στη Μαργαρίτα. Με γυρίσεις άμέσως, άγγελέ μου, όταν μιήκα εδω, στον κήπο ;

—Δέν ειδατε; απάντησε η νέα χωρίς διαταγμό. Έρριξα άμέσως τα μάτια κάτω !

Και μου συγχωρείς την άδιακρισία που σου έδειξα, όταν έθγαμεις από την εκκλησία ;

—Είχα ξαφνιαστή, απάντησε η Μαργαρίτα. Αυτό δεν μου ειχε σμυθί ποτέ. Καινεις δεν έχει πη κακό για μένα. «Αχ ! έλενα, μην ειδη τίποτε άπρεπο στο φέρισμό μου; Πως του κατέβηκε να μου φερθί έτσι, σαν να ήμουνα καμια τό δρόμου;» Μά, άς τό πώ ! Δέν ξέρω, κάτι μιλούσε μέσα μου και σάς δικαιολογούσε. Και μάλλον τον έσούτο μου, που δεν μπορούσα να σάς θυμώσω περισσότερα !...

—Γλυκειά μου άγάπη ! φώναξε πανευτυχισμένος ό Φάουστ. Η νέα έσκυψε, έκοψε μιὰ μαργαρίτα και άρχισε να μαδά ένα-ένα τα φύλλα της.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

τους χωρικούς που χόρευαν, απεσπάρθη ξαφνικά από το πλήθος, έτρεξε και μιήκε επί κεφαλής του πιο μεγάλου χορευτικού κύκλου και φώναξε :

—Εγώ θα χορέψω περισσότερο απ' όλους σας, γιατί έχασα στον άγωνά τ' αδέρφια μου και τα παιδιά μου !...

Στον άείμνηστο Μητροπολίτη Αθηνών Γερμανό, ένας νεαρός και μαζουρός του συγγενής του έγγραψε και τον παρακαλούσε να του ήρη «μιαν άνετον και ήσυγον θέσι», γράφοντάς του :

«Είμαι τίμιος, φίλησχος και ενάρετος και για τό του ζη-τό μίαν θέσι ησυγον και άνετον».

Φαντασθήτε λοιπον την έκλήξην του τίμιου, φίλησχου και ενάρετου «θεσθίρω», όταν έλαβε την απάντησι του σεβασίμου θείου του :

«Νεαρέ άνημιέ μου, λοημονείς ότι ής εις τον μάταιον τουτον κόσμον... Γοιούται θέσεις μόνον εις τα...εκροταφεία ύπάρχουν.»

Και πρόσθετε παρακάτω :

«Εγώ, τουλάχιστον, μίαν μόνον ήσυγον και άνετον θέσι γνωρίζω, τον...τάφον !»

Ο μακαριτης Εισαγγελέης των Έφετων Ιωάννης Γενεγάλης δεν ήταν μόνον ένας καλός και άδέκαστος δικαστικός, αλλά και ένας καλός.....ποιητής.

Όταν κατ' τις ώρας της αναπαύσεώς του δεν ειχε τί να κάνει, έγγραφε ποιήματα.

Πολλά από τα ποιήματά του αυτά ήσαν και σατιρικά, εις βάρος διαφόρων γυνάστων και φίλων του, τα υπέγραφε δέ ως εξής :

Ο Ιωάννης ό κλεινός, ό των Λαεδάων άρχηγός.

Έδω εινε άναγκη να κάνουμε μι έπεξηγησι :

Ο Γενεγάλης κατηγετο από την επαρχίαν Αμυρίου, του Νουσι Ρεθίνης, και μάλιστα από το χωριον Γεωκαφί, ένα χωριό ηρό και όρεινο, που κάνει και θαυμαστά κεράσια, τα όποια επί Τουρκίας έτρωγαν οι πασάδες και ίσως και οι σουλτάνοι της Κωνσταντινουπόλεως.

Το περιγραν εινε ότι τα κεράσια αυτά μόνον στο Γεωκαφί παραγόταν. Παντού άλλου, όπου θέλησαν να τα μεταφερτούσιν η να τα κεντρίσουν, άπέτυχε.

Επανεγνώθη στον Γενεγάλη.

Της αυτοκομίας λοιπόν της επαρχίας αυτής του Αμυρίου οι άλλοι Κρήτες, άνωστον για ποιός λόγους, παρωνιμίζαν ως «Λαεδάσιος». Την παρωνιμίζαν αιτη ένα άκουσ ό άλλου Αμαρτωίτες, θυμωσαν πολύ. Άγνωστον από ποι προήθε, τι σημαίνει και γιατί τους την κούλησαν. Ο Γενεγάλης όμως τό περπατούσων από έπίθετον της πατρίδος του τό ήρθε ως ψευδώνυμο των σατιρικων του ποιημάτων, εκ των όποιων αναφέρουμε μερικά.

Νά ένα, παραδειγματός χύριν, εις βάρος του παλαιού πολιτικού και άλλου, αν δεν άπαυομθα, ύπουρογού επί προσωρινής κυβερνήσεως Κρήτης, Λεκανίδου :

«Από τα Όρη τα Λευκά, ως πού να πιάς στην 16η, δεν θα δης άλλον τσελεπτή, από τον Λεκανίδη.
Άλλοι τον λένε φαντασμα, άλλοι νεκρών δραπέτην, εγώ δέ τον άποκαλώ Βεγγαζιον.....έπατην !

Ο Λεκανίδης ήταν μαριδερός πολύ, άσημος και δεν πρόσχε πολύ τό ντύσιμό του.

Νά και ένα άλλο άιστο, εις βάρος του κ. Λεωνίδα Λιοδάκη, πολιτευτού Κόσιου και κατόπιν νομάρχου κ.λ., όταν ήταν νομάρχης Σφακιών :

Λεωνίδα, ύπνοτον στρατά, τον Κισσαμικτών γρατάρχα.

Και εν ύπεροφωγράφ :

Χαίρετά μου τον Βλάχο, που κάνει και τον δικηγόρο, κάτω 'κει στις Βουκολιές, όπου κουνιγεί τις χήρες, με κ'.....όλες τις κοπελλιές !

Όταν, δηλαδή, η θύμης αφήνηε τη έγναυιά και ίπτεπει τον Πήγασσο, δεν τα καταφέρει πάντα άσχημα !...

